

Arrest

nr. 98 870 van 14 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P.-J. GERMEAUX loco advocaat P.-J. STAELENS en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"U, een Kazachs staatsburger van Koerdische origine, bent afkomstig uit Almaty, Kazachstan. Sinds 15 september 2007 bent u officieel gehuwd met G. D. (O.V. 6.767.609) met wie u één dochter heeft, K. S.. Uw vrouw en dochter verblijven samen met u in België. Uw problemen zijn ontstaan naar aanleiding van uw werk als chauffeur. Sinds 2006 werkte u als taxichauffeur voor een journalist van de TV-zender A.-J., Z. S.. Daarbuiten werkte u eveneens als taxichauffeur.

In de zomer van 2007 vervoerde u, zoals u wel vaker deed, enkele prostitués naar hun klanten toen u werd tegengehouden door een politieagent. U werd naar het politiekantoor gebracht waar u een voorstel gedaan werd door ene H., een medewerker van het Comité van nationale veiligheid in Kazachstan. U zou als informant voor hem moeten werken en al uw activiteiten bij de zender A.-J., zoals opnames of ontmoetingen, moeten melden. Als u dit niet zou doen, dan zou u als

pooier aangehouden en veroordeeld worden. U besloot op het voorstel in te gaan en u gaf de volgende jaren op regelmatige wijze informatie aan H..

In september 2010 moest u om elf uur 's avonds Z. en de cameraman naar een wijk in Vodnik rijden. De deur werd eropgedaan door een bebaarde man en iedereen ging naar binnen. U bleef wachten in de auto. U vermoedde dat het een interview met een wahabiet was en meldde dit de volgende dag aan H.. Een twintigtal dagen later werd u bedreigd door twee mannen in uw auto die stelden dat u niet meer in leven zou blijven aangezien mannen van hen opgepakt waren. Zij trokken hun mes maar u kon ontsnappen. U vermoedt dat deze personen te maken hadden met de geïnterviewde wahabieten. U ontmoette H. en hij vertelde dat u en uw vrouw moesten vertrekken. Na een uur werd u opgepikt door H. en een andere medewerker die jullie naar een huis in de buitenwijken van Almaty brachten. Gedurende vier maanden werden jullie onderhouden door deze medewerkers, maar daarna verklaarde H. dat hij jullie niet meer financieel kon onderhouden en dat jullie beter zouden vluchten. In deze periode vernam u eveneens dat uw belagers bij uw familie langskwamen en bij de familie van uw vrouw.

U besloot te vluchten naar het buitenland en verliet uw thuisland op 4 februari 2011 per trein richting Moskou en Brest. Daar werd u gedurende vier dagen gehuisvest door een vriend van u. U vertrok vervolgens per wagen en vrachtwagen waarin u gedurende vier uur verborgen reisde. Daarna moest u twintig minuten lopen naar een huis waar u samen met uw passeurs overnachtte.

De volgende dag vertrok u met een wagen en u kwam in België aan op 14 februari 2011.

U vroeg diezelfde dag asiel aan.

Ook na uw vlucht uit uw land van herkomst kwamen uw belagers langs bij uw familie en de familie van uw vrouw

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw geboorteakte, huwelijksakte en rijbewijs, het diploma en geboorteakte van uw vrouw en de geboorteakte van uw kind.

Eveneens legt u een mail voor van Z. S. met betrekking tot uw tewerkstelling bij A.-J., een brief van uw schoonzus en een consultaanvraag van uw dokter."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"U vreest dat u vermoord zal worden bij een eventuele terugkeer naar uw herkomstland aangezien u informatie betreffende wahabieten doorgaf aan het Kazachse Comité van nationale veiligheid hetgeen leidde tot arrestaties.

Het Commissariaat-generaal verklaart uw asielrelaas echter ongeloofwaardig omwille van de volgende redenen.

Vooreerst is uw volledig gebrek aan kennis betreffende de persoon die de aanleiding was voor uw problemen, met name de wahabiet die geïnterviewd werd en vervolgens, naar alle waarschijnlijkheid, werd aangehouden, onaannemelijk voor het Commissariaat-generaal.

Zo weet u niet wie er werd opgesloten, noch heeft u enige kennis van een mogelijke opsluiting of aanhouding van een wahabiet in deze periode, het interesseerde u niet en heeft het niet gecheckt. (CGVS p. 24)

Eveneens doet uw gebrek aan kennis betreffende de eventuele uitzending van het interview met uw belager(s) op televisie, twijfelen aan uw geloofwaardigheid.

U weet niet waarover dit interview ging aangezien het werd afgenomen in het huis van een bebaarde man, u bleef buiten. (CGVS p. 23) U kan niet zeggen of het interview op televisie getoond werd of dat erover geschreven werd. (CGVS p. 23) U stelt dat u het niet gezien heeft maar ook geen televisie gekeken hebt aangezien u geen schotelantenne had. (CGVS p. 23)

Daarenboven is uw lakse houding niet in overeenstemming met uw verklaarde vrees in uw thuisland. Zo heeft u geen enkele poging ondernomen om informatie te bekomen aangaande dit interview of de wahabiet die geïnterviewd werd.

Nochtans had u hiertoe de mogelijkheid, u het kon het de journalist vragen die het interview heeft gedaan en voor wie u al jarenlang werkt.

Bovendien blijkt dat u zelfs vanuit België deze journalist heeft gecontacteerd, u heeft hem een attest gevraagd in verband met uw werk en dit effectief bekomen (CGVS p. 31).

Dat u hem niet heeft verteld waarom u hier was en zich schaamde is, gelet op het feit dat u hem al lang kende, een goede relatie had en hij u een werkattest doorstuurde, dan ook geen excuus (CGVS p. 31) Tot slot blijkt u niet te weten of de journalist of zijn cameraman eveneens problemen kenden.

U stelt dat ze misschien wel problemen hadden maar dat ze onderling Arabisch spraken. (CGVS p. 22) U heeft geen informatie over hun mogelijke problemen. (CGVS p. 22)

Ook deze verklaringen zijn geen excuus.

Gelet op uw persoonlijke problemen, uw relatie met de journalist, het vervolgingsrisico voor de journalist, en de mogelijkheden om u te informeren bij de journalist, ook vanuit België, kan verwacht worden dat u concrete informatie had bekomen. Informatie over de aangehouden persoon (en de omstandigheden van de aanhouding) was zowel voor u als voor het Commissariaat-generaal cruciaal.

Hierdoor kon u immers te weten komen wie u juist achtervolgde, hoe groot uw gevaar was in uw thuisland waarnaar u vervolgens gepast kon handelen.

Het Commissariaat-generaal van zijn kant had op basis van deze informatie verderopzoekingswerk kunnen verrichten om zo de waarachtigheid en ernst van uw verklaarde problemen te verifiëren.

Uw vage informatie betreffende de wahabiet die geïnterviewd werd, het interview dat werd afgenomen en uw lakse houding hieromtrent tasten uw geloofwaardigheid bijgevolg ernstig aan.

Eveneens stelt het Commissariaat-generaal zich vragen met betrekking tot de houding van de Kazachse veiligheidsdiensten.

Enerzijds blijkt immers dat de veiligheidsdiensten enige kennis hebben over uw ouders aangezien H. u vertelt dat het over belangrijke mensen gaat die u niet met rust zouden laten. (CGVS p. 26) Bovendien bleken uw belagers langs te gaan bij uw schoonmoeder, uw schoonzus en uw dorp. (CGVS p. 5 en 6) Nog verklaart u dat de medewerkers u vertelden dat zij weten dat uw belagers daar en elders langskomen maar dat zij uw belagers niet konden vinden aangezien ze hun adres niet hadden. (CGVS p. 27) Zonder adres zou het moeilijk zijn om hen op te sporen. (CGVS p. 27)

Deze redenering lijkt het Commissariaat-generaal weinig aannemelijk en roept vragen op betreffende uw verklaringen.

Gezien het feit dat de informatie die u over uw belagers kon geven en dat zij bij uw familieleden langskwamen hetgeen de veiligheidsdiensten eveneens wisten, is het weinig aannemelijk dat de veiligheidsdienst hen niet kon opsporen en aanhouden omdat ze het adres niet kenden.

U bent met andere woorden een belangrijke hulp voor de arrestatie van deze personen, maar stelt dat een dergelijke actie volgens de veiligheidsdiensten niet mogelijk was omdat ze hun adres niet kenden.

Gezien uw verklaringen dat het belangrijke personen betrof en de moeite die deze veiligheidsdiensten deden om u te beschermen in uw herkomstland, is het weinig aannemelijk dat zij deze personen niet konden opsporen en aanhouden om dergelijke reden.

Wederom worden uw verklaringen in twijfel getrokken door het Commissariaat-generaal.

Tot slot blijft u vaag over de informatie die u moest doorgeven aan de veiligheidsdiensten.

U werd gevraagd welke informatie u een eerste maal moest doorgeven aan de veiligheidsdiensten waarop u antwoordt dat u het al niet meer weet. (CGVS p. 21)

Eveneens kan u geen specifieke informatie geven van zaken of gebeurtenissen die u aan de veiligheidsdiensten doorgegeven zou hebben. (CGVS p. 21) U verklaart dat u bijvoorbeeld naar Bishkek moest rijden maar wanneer u naar Bishkek ging herinnert u zich niet meer. (CGVS p. 21)

Gezien de ernst en het potentieel gevaar dat u kende bij het heimelijk doorgeven van informatie aan de veiligheidsdiensten mag verwacht worden dat u zich ten minste herinnert welke informatie u een eerste maal doorgaf.

Uw ontbrekende verklaringen hieromtrent alsook omtrent de verdere informatie die u doorgegeven zou hebben doen eveneens afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Bovendien aanvaardt het Commissariaat-generaal uw verklaringen met betrekking tot uw reisroute niet.

Zo kon u niet vertellen via welke landen u gereisd bent of via welk land u de Schengenzone bent binnengekomen. (CGVS p. 14) Uw vriend zou u in Moskou in contact hebben gebracht met twee smokkelaars, welke hun namen zijn kan u niet zeggen. (CGVS p. 12 en 13) Het interesseerde u niet. (CGVS p. 13)

U reed vervolgens verder met een vrachtwagen tot een bepaalde plaats, die u niet kan vernoemen. (CGVS p. 13) De naam van de vrachtwagenchauffeur kent u eveneens niet. (CGVS p. 13)

U kon geen documenten ter staving van uw reisweg voorleggen, noch werden er enige afspraken gemaakt met uw chauffeur voor in het geval van eventuele controles. (CGVS p. 15).

Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland is het niet aannemelijk dat u zo weinig kan vertellen over het traject en de organisatie van deze reis.

Opnieuw hollen uw vage verklaringen uw algehele geloofwaardigheid uit.

Daarenboven kunnen de documenten die u voorlegt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen.

Uw geboorteakte, huwelijksakte en rijbewijs, het diploma en de geboorteakte van uw vrouw en de geboorteakte van uw kind bewijzen op voldoende wijze uw identiteit hetgeen niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal.

De mail van Z. S. met betrekking tot uw tewerkstelling bij A.-J. stelt enkel dat u chauffeur was bij deze televisiemaatschappij van 2006 tot 2010. Zij maakt geen melding van enige problemen die u gekend heeft waardoor deze brief niet gezien kan worden als (begin van) bewijs van uw asielproblemen.

De brief van uw schoonzus stelt verder dat er mensen op zoek zijn naar u en dat zij grof spraken met uw schoonmoeder en haar bedreigden. Wederom is het niet duidelijk wie u zoekt of wat de specifieke aanleiding van deze bezoeken zijn. Daarenboven kan deze brief, gezien de familiebanden, niet als objectief bewijs van uw problemen gezien worden.

Tenslotte stelt de consultaanvraag enkel vast dat uw dokter vraagt om een psychologische begeleiding, en geeft hij/zij als inlichtingen traumaverwerking, tic-controle en gedragsmatige therapie weer. Dit document is eveneens niet gedateerd. Wederom kan dit document niet gezien worden als bewijs van de problemen die u gehad heeft in uw herkomstland aangezien er geen vermelding gegeven wordt van enige problemen die aan de oorzaak van uw tic, of trauma zouden liggen.

De door u neergelegde documenten zijn bijgevolg niet van die aard dat zij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas kunnen herstellen.

Bijgevolg kan erop basis van de voornoemde redenen geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten waarop u uw asiel baseert.

Er dient dus besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 26 oktober 2012 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), alsook een schending van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Na de vaststelling dat de commissaris-generaal geen geloof hecht aan zijn asielrelaas, herhaalt verzoeker vooreerst de motivering stellende dat hij een volledig gebrek aan kennis heeft over de persoon die de aanleiding van zijn problemen was, dat hij zich had kunnen informeren bij de journalist of op zijn minst moest weten of het interview al dan niet werd uitgezonden.

Verzoeker stelt (zie het verzoekschrift, p. 8) dat hij *“nu eenmaal niet in het bezit van een schotelantenne (was) waardoor TV-kijken niet tot een dagelijkse gewoonte behoort voor hem”* en dat hij om die reden de woorden *“het interesseert me niet”* in de mond nam.

Volgens verzoeker kan (zie p. 8) *“het objectieve gegeven dat verzoekende partij niet weet of het interview al dan niet werd uitgezonden omdat zij geen schotelantenne had en zich ook niet bezig hield met TV-kijken, dan ook niet verweten worden aan verzoekende partij”*.

Verzoeker geeft toe dat hij zich misschien wel geïnformeerd kon hebben bij de journalist maar stelt dat dit werd afgeraden door H. (zie p. 8): *“het was immers een delicate situatie, hoe minder verzoekende partij wist, hoe beter. H. vertelde dan ook enkel het hoogstnoodzakelijke. Het is echter zo dat verzoekende partij de ‘journalist’ niet meer heeft gezien vanaf het moment dat zij bedreigd werd. Het was een twintigtal dagen later na het interview dat verzoekende partij bedreigd werd. Vanaf dat moment is verzoekende partij halsoverkop vertrokken voor vier maanden naar een schuiladres in een ander dorp.”*

Verzoeker meent dat de commissaris-generaal insinueert dat hij en de journalist (zie p. 8) *“goed bevriend zouden zijn en alles aan elkaar zouden vertellen”* maar *“verzoekende partij duidelijk tijdens het verhoor (heeft) vermeld dat haar relatie met haar werkgever, de journalist, louter zakelijk en afstandelijk was omdat de werkgever het zo wilde”*; verzoeker verwijst hierbij naar het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat hij op de vraag of hij bevriend was geworden met de journalist, antwoordde: *“nee, in principe waren we altijd zoals vroeger. Ik behield de afstand tussen ons als overste en werknemer, want hij zag zulke dingen niet graag”*.

Waar de commissaris-generaal zich vragen stelt bij de houding van de Kazachse veiligheidsdiensten en het bevreemdend vindt dat de veiligheidsdiensten de belagers van verzoeker niet konden oppakken omdat ze hun adres niet hadden, meent verzoeker dat wanneer het op die manier wordt weergegeven, het natuurlijk onaannemelijk klinkt maar het duidelijk een misinterpretatie betreft in hoofde van de commissaris-generaal.

Verzoeker laat gelden dat hij tijdens zijn verhoor heeft verklaard dat er zich een informant tussen zijn belagers bevond. Gevraagd wat H. zei over zijn problemen, antwoordde hij immers (zie p. 26) *“Ze hebben ons niets uitgelegd. Ze zeiden dat er waarschijnlijk een informant ergens zat, ze zeiden, ‘het gaat over belangrijke mensen. Ze gaan je niet zomaar met rust laten.’”*

Verzoeker meent dat (zie p. 10) *“de overheidsdiensten de belagers nog niet allemaal (konden) oppakken omdat er een informant aanwezig was die de ‘grote vis’ wou vangen”, dat de overheidsdiensten moeten wachten en ze “enkel nog maar enkele ‘kleine vissen’ (konden) vangen en nog (moesten) wachten op informatie van de informant op de ‘grote vis’ te kunnen vatten”.*

Verzoeker wijst erop dat de reden waarom de overheidsdiensten niet ingrepen, niet te wijten was aan het feit dat ze het adres van de belagers niet kenden, maar dat ze moesten wachten op voldoende bewijsmateriaal om de ‘grote vis’ te vangen.

Verzoeker duidt het de commissaris-generaal ten kwade zijn verklaringen, al dan niet opzettelijk verkeerd te hebben geïnterpreteerd en meent dat dergelijke misinterpretaties duidelijk een verkeerd beeld weergeven van de geloofwaardigheid van verzoeker.

Verzoeker gaat vervolgens in op de vaststelling van de commissaris-generaal dat het feit dat verzoeker niet wist welke informatie hij een eerste maal had moeten doorgeven aan de veiligheidsdiensten, verder afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid.

Verzoeker stelt vast dat de commissaris-generaal dit argument meermaals aanhaalt, maar is van oordeel dat het niet redelijk is dat de commissaris-generaal (zie p. 10) *“zo zwaar tilt aan dergelijk akkefietje”*; hij laat gelden dat *“ten eerste dateert de informatie die de eerste maal moest doorgegeven worden van bijna 6 jaar geleden. Het kan dus geenszins verweten worden aan verzoekende partij dat zij niet meer zou weten wat zij 6 jaar geleden zou moeten gezegd hebben. Ten tweede is het niet redelijk dat verwerende partij zoveel aanstoot neemt aan zo’n detail. Er kan immers verwacht worden van verwerende partij dat zij – als zij dit zo belangrijk vindt – dit toch wel duidelijk maakte tijdens het interview.”*

Zo stelt verzoeker dat hem slechts eenmaal werd gevraagd of hij zich nog herinnerde wat de eerste informatie was die hij doorgaf en wanneer dit was, en hij hierop antwoordde *“dat weet ik al niet meer”* (zie p. 21).

Volgens verzoeker is dit de enige vraag die in het verhoor kan worden teruggevonden met betrekking tot de eerste informatie die door hem werd doorgegeven waardoor het voor hem niet duidelijk was dat dit zo belangrijk was voor de commissaris-generaal en zou hij indien de vraag nogmaals gesteld zou worden of benadrukt zou zijn geweest dat het antwoord op de vraag belangrijk was, (zie p. 11) *“zeker en vast harder (hebben) nagedacht om zich dit te kunnen herinneren”.*

Verzoeker besluit dat het dan ook onredelijk is om (zie p. 11) *“uit een dergelijk detail te besluiten dat haar asielrelaas niet aannemelijk zou zijn”.*

Aangaande de twijfel van de commissaris-generaal omtrent de reisweg, herhaalt verzoeker dat hij in een laadruimte van een vrachtwagen zat tussen kartonnen dozen, dat hij de bestuurder nooit gezien heeft en geen controles zijn gebeurd. Verzoeker wijst erop dat de commissaris-generaal zelf stelt dat dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is, waardoor, volgens verzoeker (zie p. 11) *“enkel besloten (kan) worden dat de smokkelaars van verzoekende partij geen groentjes zijn, maar echte professionals met duidelijke connecties aan de grenzen”.*

Inzake het vastgesteld gebrek aan documenten die zijn relaas kunnen ondersteunen, laat verzoeker in zijn verzoekschrift gelden dat (zie p. 12) *“al deze documenten inderdaad niet expliciet (kunnen) weergeven wat de problemen zouden zijn van verzoekende partij in haar land van herkomst”*; volgens hem zijn het wel stuk voor stuk indicaties dat er iets aan de hand is.

Dat hij geen effectieve bewijsstukken van zijn problemen kan voorleggen, wijt verzoeker aan het feit dat hij nooit een effectief bewijs heeft gehad, maar (zie p. 12) *“enkel de dupe (is) van de gevolgen van het lekken van informatie”.*

Verzoeker stelt nog dat feit dat hij een trauma moet verwerken en dat volgens de door hem bijgebrachte brief nog personen op zoek zijn naar hem, niet worden genegeerd.

Verzoeker stelt dat (zie p. 12) *“een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken dan ook op een kennelijke wijzer de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel (schendt)”.*

Volgens hem is ook de materiële motiveringsplicht geschonden welke gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier moet blijken dat ze kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

Verzoeker wijst erop dat de weigeringsbeslissing gebaseerd is op het feit dat geen geloof wordt gehecht aan het asielrelaas, terwijl hij wel degelijk een geloofwaardig asielrelaas heeft gebracht.

Verzoeker besluit dat uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de commissaris-generaal zeer onzorgvuldig tot zijn beslissing is gekomen en (zie p. 13) *“meent dan ook in ondergeschikte zin, dat de beslissing sowieso vernietigd dient te worden en teruggestuurd moet worden naar de verwerende partij voor verder en grondig onderzoek”.*

Verzoeker vraagt de Raad om de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen of, subsidiair, de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen; uiterst subsidiair vraagt hij

de bestreden beslissing te vernietigen (zie p. 14) *“teneinde het CGVS toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen”*.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De commissaris-generaal was in zijn beslissing van oordeel dat het totale gebrek aan kennis van verzoeker omtrent de persoon die de aanleiding vormde voor zijn problemen, niet aannemelijk is.

Verzoeker verklaart dat hij geen schotelantenne had waardoor hem niet kan worden verweten dat hij weet of het interview al dan niet werd uitgezonden.

Wat betreft de mogelijkheid om meer informatie te bekomen via de journalist, stelt verzoeker dat dit door H. afgewezen werd, die hem enkel het hoogst noodzakelijke vertelde.

Verzoeker wijst er tevens op dat hij een twintigtal dagen na het interview bedreigd werd, dan voor vier maanden onderdook, waardoor hij de journalist na het ontvangen van de dreigementen niet meer gezien heeft. Bovendien stelt verzoeker dat hij bij het verhoor op het Commissariaat-generaal reeds verklaarde dat hij een zakelijke en afstandelijke relatie had met de journalist en ze niet alles aan elkaar vertelden.

De Raad is evenwel van oordeel dat van verzoeker kan worden verwacht dat hij meerdere ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas, waarover hij geen kennis draagt.

De bewering dat hij zelf geen schotelantenne bezat, volstaat dan ook duidelijk niet als verklaring voor het gebrek aan informatie over het interview, interview dat volgens de verklaring van verzoeker dé aanleiding van zijn problemen vormde.

Ook zijn verweer van verzoeker dat H. hem afraadde om meer informatie te bekomen bij de journalist en dat hij deze journalist na dreigementen niet meer had gezien, vormt geen uitleg voor het gebrek aan informatie. De commissaris-generaal stelde immers terecht vast dat verzoeker de journalist nog

contacteerde in zijn land, hem een attest vroeg in verband met zijn tewerkstelling en dit ook effectief kreeg (zie het verhoorverslag p. 30-31).

De commissaris-generaal suggereert hiermee geenszins dat verzoeker en de journalist goede vrienden zijn en elkaar alles zouden vertellen. Hij stelde wel vast dat ze een goede relatie hadden aangezien de journalist het werkattest doorstuurde.

Gezien het belang van verzoeker om zijn relaas zo coherent en gedetailleerd mogelijk te vertellen, is het niet aannemelijk dat hij geen informatie kon bemachtigen over het interview of minstens niet kan aantonen dat hij hiertoe pogingen heeft ondernomen.

De uitleg van verzoeker dat hij zich schaamde om zijn problemen aan de journalist kenbaar te maken en dat hij de journalist sinds zijn bedreiging niet meer heeft gezien, wordt niet aanvaard.

Zelfs indien verzoeker er niet in zou slagen om via de journalist meer informatie te bekomen, kan van hem in redelijkheid worden verwacht dat hij pogingen onderneemt om via andere kanalen te weten te komen waarover het interview ging, of het al dan niet getoond werd en of er over geschreven werd.

De Raad is inderdaad van oordeel dat verzoeker, gelet op diens persoonlijke problemen, zijn band met de journalist, het vervolgingsrisico voor de journalist en de mogelijkheden om zich ook vanuit België, te informeren bij de journalist, verwacht kon worden dat hij ook concrete informatie kon bekomen over de eventuele problemen die de journalist en zijn familie ondervonden.

De Raad meent immers dat van iemand die zijn land van herkomst is ontvlucht omwille van bepaalde problemen, belangstelling mag worden verwacht in de evolutie van deze problemen en stappen zet om informatie te bekomen.

De vaststelling dat verzoeker geen interesse toonde in de eventuele problemen die andere personen met zijn belagers ondervonden, keert zich tegen de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees.

De commissaris-generaal stelde zich eveneens vragen met betrekking tot de houding van de Kazachse veiligheidsdiensten.

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift (zie p. 10) op dat hij tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal verklaard had dat er zich tussen zijn belagers waarschijnlijk een informant bevond dat dit de reden was waarom de overheidsdiensten zijn belagers nog niet hadden gearresteerd, *“omdat er een informant aanwezig was die de ‘grote vis’ zou vangen”* en dus niet omwille van het feit dat de overheidsdiensten het adres van zijn belagers niet hadden.

Waar verzoeker meent dat de commissaris-generaal zijn verklaringen verkeerd heeft geïnterpreteerd, wijst de Raad erop dat verzoeker verklaarde dat de medewerkers van H. die hem vier maanden onderdak boden, hem gezegd hadden dat er waarschijnlijk een informant was en dat zijn belagers belangrijke personen waren die hem niet zomaar met rust zouden laten.

Uit het verhoorverslag blijkt niet dat de overheidsdiensten zouden hebben gewacht met het arresteren van de belagers van verzoekers om meer belangrijke personen, *“grote vissen”*, te kunnen inrekenen. Bovendien is de aanwezigheid van een informant ook niet bewezen. Zo verklaarde verzoeker (zie het verhoorverslag, p. 26) dat een man van de veiligheidsdienst vertelde dat er *“misschien”* een informant op hun dienst zat. Gevraagd of er effectief een informant was, antwoordde verzoeker dat hij dit niet wist; nadien verklaarde hij opnieuw dat een medewerker van de veiligheidsdienst zei *“dat er waarschijnlijk een informant ergens zat”* (zie p. 26).

De uitleg dat de overheidsdiensten aldus wachtten met de arrestatie van verzoekers belagers totdat ze in staat waren om meer belangrijke personen te arresteren, heeft slechts de waarde van een blote bewering.

Wel kan op basis van het verhoorverslag worden vastgesteld dat wanneer aan verzoeker gevraagd werd hoe de overheidsdiensten te weten kwamen dat personen op zoek waren naar hem, hij hierop antwoordde dat een medewerker van de overheidsdiensten verklaarde dat ze wisten dat die *“daar en elders langskwamen”*, maar dat de autoriteiten hun adres niet kenden en zonder dit adres hen moeilijk konden opsporen (zie p. 27).

De Raad stelt vast dat verzoeker geen poging onderneemt om aan te tonen dat bovenstaande verklaring, zoals opgenomen in het verhoorverslag, niet overeenstemt met wat hij verklaard heeft, noch dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een onvolledig en onjuist gehoor. Tot het bewijs van het tegendeel bestaat er een vermoeden dat er in het verhoorverslag opgenomen werd wat de asielzoeker werkelijk heeft verklaard.

De vaststelling van de commissaris-generaal blijft dan ook onverminderd overeind: *“Gezien het feit dat de informatie die u over uw belagers kon geven en dat zij bij uw familieleden langskwamen hetgeen de veiligheidsdiensten eveneens wisten, is het weinig aannemelijk dat de veiligheidsdienst hen niet kon opsporen en aanhouden omdat ze het adres niet kenden. U bent met andere woorden een belangrijke hulp voor de arrestatie van deze personen, maar stelt dat een dergelijke actie volgens de*

veiligheidsdiensten niet mogelijk was omdat ze hun adres niet kenden. Gezien uw verklaringen dat het belangrijke personen betrof en de moeite die deze veiligheidsdiensten deden om u te beschermen in uw herkomstland, is het weinig aannemelijk dat zij deze personen niet konden opsporen en aanhouden om dergelijke reden. Wederom worden uw verklaringen in twijfel getrokken door het Commissariaat-generaal."

Ook de vage verklaringen van verzoeker over de informatie die hij moest doorgeven aan de veiligheidsdiensten, deden voor de commissaris-generaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker: *"U werd gevraagd welke informatie u een eerste maal moest doorgeven aan de veiligheidsdiensten waarop u antwoordt dat u het al niet meer weet. (CGVS p. 21) Eveneens kan u geen specifieke informatie geven van zaken of gebeurtenissen die u aan de veiligheidsdiensten doorgegeven zou hebben. (CGVS p. 21) U verklaart dat u bijvoorbeeld naar Bishkek moest rijden maar wanneer u naar Bishkek ging herinnert u zich niet meer. (CGVS p. 21)*

Gezien de ernst en het potentieel gevaar dat u kende bij het heimelijk doorgeven van informatie aan de veiligheidsdiensten mag verwacht worden dat u zich ten minste herinnert welke informatie u een eerste maal doorgaf.

Uw ontbrekende verklaringen hieromtrent alsook omtrent de verdere informatie die u doorgegeven zou hebben doen eveneens afbreuk aan uw geloofwaardigheid."

Verzoeker voert aan dat het van onredelijkheid getuigt in hoofde van de commissaris-generaal dat deze laatste zo zwaar tilt aan een akkefietje, en wijst er bovendien op dat de informatie die hij de eerste keer moest doorgeven, reeds van zes jaar geleden dateert waardoor hem niet ten kwade kan worden genomen dat hij daarover niet veel meer kan vertellen.

Volgens hem gaat het om een detail en hij stelt dat, indien de commissaris-generaal dit toch belangrijk vindt, deze laatste dit duidelijk had moet maken tijdens het verhoor, daar waar hij slechts één vraag hierover kreeg. Hij stelt dat indien de vraag hem nog eens gesteld zou zijn gesteld of de commissaris-generaal zou hebben aangegeven dat dit belangrijk was, hij (zie p. 11) *"zeker en vast harder (zou) nagedacht hebben om zich dit te kunnen herinneren"*.

De Raad merkt dienaangaande op dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven, temeer daar verzoeker verklaarde (zie het verhoorverslag p. 19) dat hij door H. onder druk werd gezet om die informatie te geven en indien hij niet zou meewerken, hij zou worden aangeklaagd als pooier en in de gevangenis zou belanden -elementen die van aard zijn om zijn herinnering omtrent die informatie levendig te houden-.

De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal niet verplicht is om over te gaan tot dergelijke confrontatie of tot het herhalen van vragen om zo aan verzoeker duidelijk te maken dat *"hij harder moet nadenken"* gezien het antwoord daarop belangrijk is. Een beslissing van de commissaris-generaal kan gebaseerd zijn op elementen waarmee de asielzoeker niet vooraf geconfronteerd werd. Geen enkele rechtsregel of rechtsbeginsel schrijft voor dat de commissaris-generaal verzoeker vooraf moet inlichten over de mate waarin rekening zal worden gehouden met het antwoord op de vragen.

Bovendien wijst de Raad erop dat van verzoeker kan worden verwacht dat hij coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij over alle feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek. De uitleg van verzoeker dat hij beter zou hebben nagedacht bij het beantwoorden van de vraag indien hij had geweten hoe belangrijk het antwoord is, wordt niet aanvaard.

De vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker onaannemelijk vaag bleef over de informatie die hij de eerste keer heeft moeten doorgeven, blijft derhalve staande.

De commissaris-generaal kwam aangaande de reisweg van verzoeker tot de volgende vaststelling: *"Bovendien aanvaardt het Commissariaat-generaal uw verklaringen met betrekking tot uw reisroute niet.*

Zo kon u niet vertellen via welke landen u gereisd bent of via welk land u de Schengenzone bent binnengekomen. (CGVS p. 14) Uw vriend zou u in Moskou in contact hebben gebracht met twee smokkelaars, welke hun namen zijn kan u niet zeggen. (CGVS p. 12 en 13) Het interesseerde u niet. (CGVS p. 13) U reed vervolgens verder met een vrachtwagen tot een bepaalde plaats, die u niet kan vernoemen. (CGVS p. 13) De naam van de vrachtwagenchauffeur kent u eveneens niet. (CGVS p. 13) U kon geen documenten ter staving van uw reisweg voorleggen, noch werden er enige afspraken gemaakt met uw chauffeur voor in het geval van eventuele controles. (CGVS p. 15).

Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland is het niet aannemelijk dat u zo

weinig kan vertellen over het traject en de organisatie van deze reis. Opnieuw hollen uw vage verklaringen uw algehele geloofwaardigheid uit."

Waar verzoeker beweert dat hij in de laadruimte van de vrachtwagen zat tussen lege kartonnen dozen, dat hij de chauffeur nooit gezien heeft en geen controles heeft meegemaakt, stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker met zijn argumentatie dat enkel besloten kan worden dat zijn smokkelaars geen groentjes zijn, maar echte professionals met duidelijke connecties aan de grenzen, niet verder komt dan een blote bewering welke niet door concrete gegevens ondersteund wordt.

De commissaris-generaal stelde ten slotte vast dat de door verzoeker neergelegde documenten zijn geloofwaardigheid niet kunnen herstellen.

Verzoeker erkent dat (zie het verzoekschrift, p. 12) *"al deze documenten inderdaad niet expliciet (kunnen) weergeven wat de problemen zouden zijn van verzoekende partij in haar land van herkomst"* (zie het verzoekschrift, p. 12), maar voegt er aan toe dat het stuk voor stuk indicaties zijn die aantonen dat er iets aan de hand is. Verzoeker wijt het feit dat hij geen effectieve bewijsstukken kan neerleggen, aan het feit dat hij nooit bewijs heeft gehad.

Verzoeker stelt nog dat feit dat hij een trauma moet verwerken en dat volgens de door hem bijgebrachte brief nog personen op zoek zijn naar hem, niet worden genegeerd.

De Raad stelt vast dat verzoeker erkent dat de documenten niet expliciet weergeven wat de zijn in zijn land van herkomst.

De Raad wijst er bovendien op dat de commissaris-generaal een ruime appreciatiebevoegdheid bezit aangaande de bewijswaarde van de aan hem voorgelegde documenten; ook om andere redenen dan hun eventuele valsheid kan hij aan deze stukken iedere bewijswaarde ontzeggen (RvS, nr. 180.410 van 4 maart 2008).

De commissaris-generaal stelde terecht vast dat verzoekers geboorteakte, zijn huwelijksakte en rijbewijs, het diploma en de geboorteakte van zijn vrouw en de geboorteakte van zijn kind hun identiteit bewijzen, wat echter niet betwist werd.

Ook de mail van Z. S. met betrekking tot de tewerkstelling van verzoeker bij A.-J. maakt geen melding van de problemen die verzoeker zou gekend hebben, maar bevestigt louter dat verzoeker van 2006 tot 2010 bij deze televisie maatschappij heeft gewerkt.

Wat betreft de brief van de schoonzus van verzoeker, is de Raad het eens met de beoordeling van de commissaris-generaal. Stukken van een privé-persoon met een subjectief karakter hebben geen bewijswaarde.

Wat betreft de consultaanvraag, stelt de Raad, net als de commissaris-generaal, vast dat de dokter vraagt om psychologische begeleiding en als inlichtingen "traumaverwerking, "tic"controle en gedragsmatige therapie" neerschrijft. De vaststelling dat dit document niet kan worden beschouwd als bewijs van de problemen van verzoeker aangezien er geen vermelding wordt gegeven van enige problemen die aan de oorzaak van de tic of de trauma zouden liggen, is correct en wordt door de Raad overgenomen.

Wat betreft het aanbrengen van bewijzen, wijst de Raad erop dat enkel verklaringen een voldoende bewijs kunnen uitmaken van de hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84), quod non in casu.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen

zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

De commissaris-generaal heeft zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 1 augustus 2012, in bijzijn van zijn advocaat, de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men zich bij de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De bestreden beslissing staat geenszins in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop ze steunt. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

2.7. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE